

Under Betænkningens Nr. 71 omtales et Samraad, som har fundet Sted med Justitsministeren angaaende Størrelsen af de Erstatninger, som tilkendes for usforlydt Baretægtsfængsel. Det har været Udvalget paafaldende, at det Beløb, som medgaar i dette Bjemed, synes at være meget ringe. Paa Finansloven er der opført et Beløb af 3000 Kr., hvilket imidlertid er rent kalkulatorisk. I Finansaaret 1894—95 har der faktisk været brugt 3,850 Kr., og i Finansaaret 1895—96 5,335 Kr. I Statsrevisiørens Betænkning over Regnskabet 1894—95 findes der en Fortegnelse over de Summer, som ere tilkendte hver enkelt Person; men der findes ikke anført Antallet af Dage, som Fængslingen har været. For da at kunne se, hvor meget der har været tilkendt for hver Dag, har Udvalget anmodet om Oplysninger, angaaende Varigheden af Fængslingen. Disse Oplysninger have vi ogsaa faaet; men, som det vil ses, faaet dem for Finansaaret 1895—96 uden Tilføjeelse af de i dette Finansaar tilkendte Erstatningsbeløb. Vi ere altsaa for saa vidt lige nær, idet vi have faaet Beløbene opgivne for det ene Finansaar og Antallet af Dage for det andet. Smidlertid, et Gennemsnitstal kan der dog udledes; ved at sammenlægge det hele Antal af Dage, for hvilke der i 1895—96 er tilkendt Erstatning, faar man $686\frac{1}{2}$ Dag, og ifølge Statsregnskabet er der i samme Finansaar tilkendt en samlet Erstatningssum af 5,335 Kr. Dette giver i Gennemsnit 7 Kr. 77 Ore pr. Dag. I Udvalget har man den Opfattelse, at den Betragtning, hvorefter Domstolene pleje at gaa frem ved Tilkendelsen af slike Erstatninger, er den, at der ydes Bederlag for spildt Arbejdsfortjeneste for den Tid, Arrestationen har været. Det viser sig nu, at Gennemsnittet ganske vist overstiger, hvad der kan anses for at være simpel Dagløn, men det synes dog utvivlsomt at fremgaa, at den Erstatning, der ydes, ikke tilmærmelsesvis i mangfoldige Tilfælde kan antages at hde et virkeligt Bederlag for de Tab og al den Ulykke, som den usforlydte Arrestation kan have paaført den vedkommende. Ifølge den Skrivelse, som er aftrykt i Betænkningen, er der i 1895—96 foreslået i alt fem og tyve Tilfælde; i ikke mindre end ni af dem har Arrestationen været over en Maaned og i et Tilfælde endog saa over fem Maaned. Det synes nu ikke, at den Opfattelse, som Loven af 5te April 1888 har faaet, vil kunne begrunde en saa beskedne Erstatning som den, der synes gennemgaaende at blive ydet. Det hedder i Lovens § 1, at „den, der har været underkastet Baretægtsfængsel og derefter fri-

findes eller løslades, uden at Sagen forfølges til Dom, har Krav paa en af Ketten fastsat Erstatning for den Bidselse, den Tort og det Formuestab, der er tilføjet ham ved Frihedsberøvelsen . . .” Lovens Ord gaa altsaa langt videre end til at hjemle en blot Erstatning for Tab og Arbejdsfortjeneste. Smidlertid maa det erkendes, at nogen virkelig begrundet Kritik af de ikendte Erstatningers Størrelse kan ikke bygges paa et blot Gennemsnit, og en saadan Kritik vilde med fuld Føje overhovedet kun kunne udøves, naar man var i Stand til at undersøge hvert enkelt Tilfælde for sig og vurdere samtlige de Forhold, som have foreligget. Men til at foretage en saadan Underfølgelse savnes alle Momenter. Den almindelige Opfattelse er imidlertid, som sagt, at de tilkendte Erstatninger gennemgaaende ere altfor beskedne; dette har ogsaa, forekommer det mig, Sandsynligheden for sig, naar man ser hen til, at vore Domstoles Praksis overhovedet gaar i Retning af at vise stor Tilbageholdenhed ved Udmaalingen af Stabeserstatninger. Man har fundet det betimeligt at fremdrage dette Spørgsmaal, og for saa vidt det maatte kunne antages, at det Beløb af 3,000 Kr., der opføres paa Finansloven, skulde kunne virke vildledende, forbeholder Udvalget sig eventuelt at stille Forslag til 3dje Behandling om at forhøje det. — Forslaget under Betænkningens Nr. 72 er tiltraadt. — Under Nr. 73 tiltraader Udvalget at unblade at tiltræde Forslaget om Ansættelse af en teknisk Konsulent ved Middelfart Sindsygeanstalt. Grunden til, at denne Bevilling foreslaas nægtet, er, at Sammenhængen dermed er os uklar. At der kan være Brug for en slig teknisk Raadgiver ved et saa kompliceret Apparat, som en saadan Sindsygeanstalt er, stal jeg i og for sig ikke benægte. Men hvis man ikke er ganske sikker paa at kunne sikre sig en fuldstændig uafhængig uinteresseret Assistance, maa man hellere være den foruden. Det beskedne Honorar af 200 Kr., som der foreslaas, afgiver ingen absolut Garanti herfor. I Sammenhæng hermed ønsker Udvalget i det hele taget at gøre opmærksom paa det usikkelige i, at der ved alle Anstatter og ved Udførelsen af alle Arbejder for Statens Regning saa vidt muligt anvendes et gennemført Licitationsystem. Dette fremdrog jeg ogsaa forleden under Behandlingen af Indenrigsministeriet, og Betragtningen gælder ikke særlig for noget enkelt Ministerium, men for dem alle. Det er Udvalgets Opfattelse, at den Ordning, hvorefter der gaas frem ved Indbentning af Overflag, Udbyden af Arbejder og Afslutning af Kontrakter eller Aøb,